

Slumrande fara

Vinden fick sanden att virvla runt i piruetter när den drog fram över de vita och mjuka sanddynerna. Den djupblå himlen bredde ut sig som ett täcke över den varma öknen och solen gassade skoningslöst på redan sönderbrända tuvor. I väster hade blåsten blottat de ojämna bergsklipporna där de stack upp med sina skrovliga ytor och brant försvann ner mot Atlantkustens iskalla skummande vågor. Den torra ökenvinden slukade hungrigt den våta havsluften och gjorde fuktigheten nästan obefintlig. Några övergivna sandhus låg i klunga en bit från vägen som gick spikrak från norr till söder. De tidigare vackra husens fasader var trasiga och sönderblästrade av sandstormar. Fönstren gapade hotfullt svarta och tomma. Husens dysterhet och sorg speglade diamantsökarnas förlorade hopp.

En bit från vägen reste sig ett ensamt träd som ett skelett i den torra ökensanden. De nakna och sidenmatta grenarna sträckte sig olycksbådande uppmot den oskuldsfulla rena himlen. Herr Ladogin som var uppkallad efter den numera avlidne diamantgruvans förman och som tillika var känd för sin dryghet och elakhet, låg alldeles stilla vid foten av trädet. Fragmenterade bilder flimrade förbi i hans medvetande. Hjätplösa små liv med panikslagna blickar och skräckslagna skri ekade i hans huvud. Minnet frammanade smaken av rått kött men förvärrade bara känslan av ett stort tomt hål i hans inre. Han var utsvulten och törsten var som störst så här mitt på dagen när solen stod i zenit. Men han var van vid att vänta. Han skulle vänta tills det var dags, tills de hjälplösa krabaterna gjorde sin entré. När natten kom brukade de komma nyfikna men rädda och slicka i sig av de små droppar av dagg som skapats på de få strån som växte i närheten av trädet.

Kvällen kom men ingenting hördes utom den varsamt mojande vinden. Temperaturen föll snabbt och herr Ladogins kropp fick tillfällig svalka. Plötsligt hördes ett litet krafsande. Herr Ladogin låg blickstill och höll andan. Ett näpet litet ansikte tittade fram bakom några torra strån alldeles i närheten av trädet. Reflexer från ett par pepparkornssvarta ögon blinkade till mellan grässtråna och de små fötterna rörde sig snabbt från tuva till tuva. En liten skär nos vädrade nervöst i luften.

Herr Ladogins kropp var osynlig och smälte samman med sanden och trädets konturer. Den nyanlände märkte inte den lurande faran.

Herr Ladogins mjuka siluett låg till synes livlös under trädet. Lukten av villebråd nådde hans medvetande och tanken på sprattlande byte mot gomen fick saliven att rinna till. Han lät tungan snabbt men ljudlöst åka ut och in genom munnen, reste sedan försiktig upp huvudet i en stegrande rörelse samtidigt som han skallrade med bakänden på kroppen. Den lilla ökenråttan hörde ljudet av den skallrande ormen, uppfattade faran och stannade plötsligt. Den ställde sig upp på bakbenen och vädrade skrämt i luften. Ormen öppnade munnen och blottade käkarna, kastade sig sedan blixtnsnabbt fram i ett anfall, och svalde bytet. Han kände hur djuret långsamt åkte ned genom strupen och hur det förgäves försökte streta emot sitt oundvikliga öde. Det kändes skönt. Äntligen hade hans mage fått något att arbeta med.

Så gick det någon tid. Herr Ladogin tillbringade sina dagar utsträckt i solen, slumrande, dåsig, utan att orka tänka, knappast ens röra sig. Han väntade bara på att kvällen skulle komma, då de små krabaterna åter skulle

[göra sin entré.](#)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nessie med Poeter.se id #7649 innehar upphovsrätten